

Gledališče

Carlo Goldoni, Predrag Lucić:
Barufe

SNG Nova Gorica

★★★★

Po dobrem poldrugem desetletju se Taufer ob asistenci Renate Vidič ponovno loteva Goldonijeve komedije o sosedih, kjer se ženske ob odsotnih ribičih skregajo, oni pa so skupaj na isti barki. Zaradi neprimernih akcij furešta, ki zaročene pupe peca s sladkarijami in špinelom, si skočijo v lase neporočene in matere in je cel špetir; takrat se možaki vrnejo v luko. Tokrat je Goldonijevo predlogo satirično aktualiziral Predrag Lucić, potem so jo štirje prevajalci adaptirali na lokalno okolje in postavili v čas Avstro-Ogrske, vendar je ostalo nekaj aktualizmov v stilu Lucičeve dramatizacije *Alana Forda*, recimo govor o terorizmu za vsako figo in Šesta flota. Druge adaptacije so bolj posrečene, *Barufe* govori o morju v času arbitraže in tako visoki komisar na vizitaciji in njegovi oprode na koncu za spravo med sosedmi ponujajo kredite, da vsi prej sprti srečni vzklikajo, da imajo končno kredit; ali pa morajo ribiči v svoje dnevnike o ulovu ob conah ribolova pisati še latinska imena rib, da jih oblast razume, da lovijo švoje in ciplje. Predstava (koprodukcija štirih gledališč: Gledališče Koper, Istrsko narodno gledališče v Pulju, SSG Trst, SNG Nova Gorica), ki ima svojo ambientalno različico, je v dvoranski postavljena v ring – scenograf je Voranc Kumar –, v katerem se preklajo najprej ženske, to je igra z lasanjem in visoko dvignjenimi sredinci in bojno rabo gospodinjskih pripomočkov. Ko z morja prispejo ribiči, se

OCENJUJEMO

zadeva stopnjuje s kamenjanjem, nožki, mačetami, nekaj je razbitih arkad in kašet. Kostumsko je predstava veristična, ofucane delovne obleke morskih težakov in gumijasti škornji, obvezne ženske obleke s cvetličnimi vzorci so prispevek Barbare Stupica. Besedilo je jezikovno regijsko adaptirano v zmohtne istrske dialekte, ki pa v kolobociji včasih izgubijo in radikalnost zvodeni. Predvsem zaradi velike dinamičnosti in fizičnosti predstave, eni se ravšajo in drugi so tampon cona, ves čas; ring in publiko igralci izkoriščajo za plezanje čez stole ali pljuvanje čez glave, vse je zelo energično in temperamentno, brez zavor, in takrat včasih malo pade artikulacija. Eklektična je tudi glasba, Damir Halilić Hal, ki predstavo spremlja na kitari in (istrskih?) brenkalih, je ustvaril na tradiciji in lokalnem melosu temelječo glasbo, ki jo potem preseka bluz. Igralke, tudi tri iz puljskega gledališča, Patrizia Jurinčič Finžgar, Marjuta Slamič, Petra B. Blašković,

Nika Ivančič in Elena Brumini, so učinkovite, ker dobro obvladajo dialekt in so njihovi nastopi furi ozni in temperamentno pregreti. Moški se znajdejo drugače; Iztok Mlakar s kлокotajočim govorom, ki ga nihče ne razume, zato več gestikulira, Gojmir Lešnjak - Gojc vodi administracijo in se oprijema aktovke z ribolovno papirologijo in pletenke, Kristijan Guček je silak z mehkim srcem in močnim smislom za čast, Igor Štamulak pa predstavnik neke oddaljene metropole, dela malo zase in malo za bančne centrale. Luka Cimprič je Šime, Dalmoš in furešt, ki zapoha in zakuha vse skupaj, prav zvijačen frajer, vendar vse skupaj izzvani v pomirljivem in spravnem tonu z veliko medsebojnimi zarokami. Najbolj barufam izpostavljena publika dobi sardele in glaž vina, izbrani za polnost sreče tudi kreditno pogodbo. Vsi pa živahno komedijo z veliko tekanja, ki izzvani v tonih istrske multietničnosti in pomiritve. **MATEJ BOGATAJ**

